

Martina Šándorová – Jak dráček ke svému jménu přišel

Jednou se probudil pravěký svět do opravdu velmi krásného rána. Bylo to na jaře. Ptáci vesele zpívali a obrovští mamuti spokojeně přežvykovali čerstvou jarní trávu na březích jezera. Všude vládla radost, klid a mír.

Největší radost však byla v jedné hluboké jeskyni. Dračí rodině se totiž narodil malý dráček. Byl to kluk a byl nesmírně zvědavý. Také byl velmi šikovný. Představte si, že už od prvního dne se učil létat a dokonce i vypouštět malé obláčky kouře. Rodiče mu začali říkat Šikula.

U draků je to, děti, se jmény tak. Každý drak dostává jméno podle toho, jaký je a co umí. Když se drak naučí něco nového, může dostat i nové hezké jméno.

Náš drak Šikula rostl a čím byl větší, tím byl také zvědavější. Neustále se rodičů na něco vyptával a nejvíce mu nešlo do hlavy, proč že se pralidé a draci nemají tak rádi. Ani odpověď tatínka draka, že pralidé pořád někde čenichají a že by všechny draky nejraděj snědli, Šikulovi nestačila. Rozhodl se proto, že musí nějaké ty pralidi najít.

Začínal létat stále dál a dál, až jednou našel úplně malou pravěkou vesnici. Zprvu měl na paměti tatínkova slova, totiž že pralidé by všechny draky nejraděj snědli. Jeho zvědavost ho však tak trápila, že se rozhodl k vesnici ještě více přiblížit. Přistál proto na nevelikém kopci nedaleko vesnice a po zemi se začal k vesnici opatrně blížit. Zastavil se až úplně na samém okraji louky, na které stála dřevěná obydlí pravěkých lovců. Z hustého křoví pozoroval, co se ve vesnici děje. Vesnice se zdála zprvu úplně opuštěná. Teprve po chvíli si Šikula všiml dvou malých pračlovíkat, která si hrála v blízkosti hořícího ohně. Tomu se Šikula velice divil. Nevěděl, že pralidé umí také rozdělovat oheň. Nedokázal také pochopit to, že pravěcí dospěláci nechávají tak nebezpečnou věc, jako je oheň, úplně bez dozoru. Nejvíce se však divil tomu, že si malá pračlovíkata mohou hrát tak blízko u nebezpečného ohně.

Malý Šikula si hned vzpomněl na to, co vždycky říkával jeho otec: „Oheň je ohromně nebezpečný. Takový rozzlobený drak dokáže pomoci ohně spálit třeba i celé pravěké vesnice a velké lesy. Oheň může velmi ublížit nejen pralidem, ale také zvířátkům, a dokonce i malým drakům.“ Také proto měl dráček Šikula od tatínka dovoleno vypouštět jenom malé neškodné obláčky dýmu. Oheň směl používat jenom ke své obraně a také tehdy, když byla velká zima. Šikula dál pozoroval vesnici. Pračlovíkata byla opravdu v táboře úplně sama. Teprve až hodně daleko za posledním dřevěným stavením viděl jejich maminky, jak v řece perou špinavé kůže. Kde jsou však nebezpeční pravěcí lovci? Vypadalo to tak, že všichni lovci z vesnice šli vyčenichat něco dobrého k jídlu. To se tak tehdy říkávalo: „Jdeme něco vyčenichat.“ Dnes už se nečenichá. Místo toho chodíme prostě jenom nakupovat - třeba do supermarketu. I draci už dnes přestali létat a chodí už jenom pěšky... Ale teď se už vraťme rychle zpátky - do pravěku.

Dráček Šikula dostal tak trochu strach. Co když se lovci nečekaně vrátí? Co se pak stane? Jeho zvědavost však byla stále silnější, a tak se rozhodl, že ještě chvíli zůstane v hlubokém křoví. Jenom zalezl ještě hlouběji do zeleného listí, aby se ještě lépe schoval. Najednou si všiml, že se ve vsi začíná něco dít. Co to tam ty děti vyvádějí?

Opravdu. Pračlovíkata, která se už bez rodičů začínala nudit, začala do ohně přihazovat stále více a více větví. Oheň už byl tak veliký, že už přes něj nebylo ani vidět.

Zatímco maminky u řeky stále ještě nic nepozorovaly, Šikula se začínal v křoví neklidně kroutit. Věděl dobře, že oheň není hračka pro malé děti a jejich hra se mu vůbec nelíbila. Náhle si všiml, že se větve na stromech kolem křoví, kde byl schovaný, začínají stále více a více ohýbat. Kmeny slabších stromků se nakláněly skoro až k zemi. Vítr přihnul černé mraky a obloha úplně ztemněla. Přicházela pravěká vichřice!

Pračlovíčata byla tolik zabrána do své nebezpečné hry s ohněm, že si přicházející vichřice vůbec nevšimla. Dokonce neslyšela ani volání svých maminek, které se rychle vracely zpátky do vesnice.

Najednou silné fouknutí větru vytrhlo hořící větev z ohniště a neslo ji na střechu jednoho z blízkých stavení. Slaměná střecha byla okamžitě celá v plamenech. Vítr roznášel hořící slámu od jednoho stavení ke druhému, až hořela většina obydlí v pravěké vesnici. Oheň pračlovíčata úplně obklíčil. Bezmocně stála na malém ušlapaném palouku uprostřed vesnice. Děti dostaly veliký strach a začaly křičet.

V tu chvíli už stály maminky na kraji hořící vesnice a snažily se ke svým dětem přes velké plameny dostat. Marně. Oheň už byl nad jejich síly a voda v řece byla tak daleko.

Dráček Šikula byl v křoví celý bez sebe. Má opustit svůj úkryt a pokusit se dětem pomoci? Co když se vrátí hrozní pravěcí lovci? Nemohl však již déle čekat. Sám nevěděl, jestli má větší strach z pravěkých lovců, nebo z velikého ohně, ale už se rozhodl. Opustil svůj úkryt v křoví a letěl křičícím pračlovíčatům na pomoc. Ze vzduchu viděl, jak se matky pravěkých dětí polekaly, ale na to teď nebyl čas. Musel přeci pomoci jejich dětem! Spatřil uzounkou mezeru v jinak nepropustné hradbě plamenů. Zamířil tedy přímo k ní.

Plameny se rychle přibližovaly. Jeho dračí kůže ho začínala stále více pálit. Také nebyl zvyklý na takové množství štípajícího kouře. Odvážným a šikovným letem prolétl úzkou mezerou v plamenech až k plačícím dětem. Rychle je popadl a odnášel je pryč z nebezpečných plamenů. Překvapená pračlovíčata zprvu nevěděla, co si o tom všem myslet. I když opravdového draka ještě nikdy před tím neviděla, dobře věděla, že právě tohle má být ta hrozná obluda, o které jim mnohokrát rodiče vyprávěli. Pro jistotu se však ještě pevněji přitiskla k zelenému dračímu tělu. Šikula zatím vynesl děti až do bezpečí. Vysadil je však raději kousek dál od šťastných matek, aby je příliš nevystrašil. Děti se k nim okamžitě rozběhly. To bylo radosti!

„Co však s hořící vesnicí?“ říkal si mezitím dráček Šikula. Pralidé tam mají jistě uschovány všechny věci, které potřebují k životu. Šikula dostal nápad. Vyletěl nahoru až pod černá oblaka a pak se pustil střemhlav přímo do řeky, která protékala nahoře nad vesnicí. V plné rychlosti a s roztaženými křídly pak přistál na hladinu řeky a vytvořil vlnu právě tak velikou, aby uhasil hořící vesnici. Dráček měl tak trochu strach, aby neublížil pravěkým maminkám a dětem, které stály jen kousek od vesnice. Všechno však nakonec dobře dopadlo.

Voda uhasila všechny plameny a dráček se spokojeně mohl vrátit domů. A právě ve chvíli, kdy naposledy zakroužil nad zachráněnými pračlovíčky a vesnicí, zaslechl zespod volání: „Hasík, je to hodný drak Hasík! Děkujeme ti Hasíku!“ Dráček ještě jednou zamával křídly vesničanům na pozdrav a šťastně se vracel k domovu. Celou cestu mu však neustále znělo v hlavě volání: „Hasík, je to hodný drak Hasík!“ „To by bylo pěkné jméno pro mě,“ opakoval si v duchu pořád dokola dráček. „Škoda jen, že vše nemohu říci doma v jeskyni. To by se asi tatínkovi nelíbilo.“

Když přistál před jeskyní, snažil se tvářit jako vždycky, aby na sebe zbytečně neupoutal pozornost obou rodičů. Ti mu však vyrazili dech. „Ahoj, Hasíku,“ řekli mu oba najednou. Dráček zůstal překvapeně stát. Úplně zapomněl na to, že je unavený a že už má docela velký hlad. „Řekli mi Hasíku? Jak to, že to vědí?“

Záhadu však vyřešil tatínek drak. Pomalu začal vyprávět o tom, jak si ráno řekl, že by se také mohl jen tak proletět a ze zvědavosti zamířil k blízké pravěké vesnici. Maminka si neodpustila poznámku, že teď už ví, po kom že je ten jejich syn tak zvědavý, ale tatínek pokračoval ve vyprávění dál.

Když se blížil k vesnici, spatřil v dálce oblaka hustého černého dýmu. Trochu proto zrychlil, aby zjistil, co se děje. Prý přiletěl právě ve chvíli, když dráček děti vynášel z nebezpečných plamenů. Viděl také, jak dráček uhasil celou vesnici a zaslechl ono volání, kterým se pravěcí vesničané s dráčkem loučili. Nenápadně a rychle se potom vrátil domů, aby co nejdříve mohl o dráčkově hrdinském činu vyprávět matce dračici. „Tak tahle to bylo, ty náš Hasíku,“ řekl táta, když skončil s vyprávěním. „Proto oba s maminkou víme, co se ti dnes přihodilo. Jsme na tebe hrdí, ale teď už hybaj spát do jeskyně, ty náš hrdino.“

Unavený dráček úplně zapomněl na jídlo a spokojeně usnul. Jenom jako by z dálky ještě slyšel volání: „Hasík, je to hodný drak Hasík!“

Tak přišel dráček Hasík ke svému jménu a stal se nejšťastnějším drakem celého pravěku. Zároveň se také stal úplně prvním hasičem. Od té doby byl přítelem všech lidí.